

– Nu, ţi-am spus NU! se revoltă Algonde, respingând mâinile lui Mathieu, care se îndreptau cu prea multă nerăbdare spre talia ei.

– Atunci, măcar o sărutare. Una mică de tot, insistă fiul brutarului, țuguindu-și buzele.

– Potolește-te, altfel îți trag un genunchi și o să te liniștești imediat! îl amenință adolescenta.

Nu glumea. Mathieu dădu înapoi, ca să-și protejeze „bijuteriile“. De când erau în leagăn se certau întruna și știa bine de ce era în stare drăguța lui. Căutând un alt mod de apropiere, se aşeză turcește în ieslea vacii care scoase un muget de protest, în timp ce Algonde îi punea sub ea scăunelul pentru muls.

– N-ar trebui să fie mulsă acum, râse el. Se apropie furtuna și laptele n-o să fie bun.

– De unde știi tu?

– Toată lumea știe asta... Pun rămășag că Marthe îi-a poruncit s-o mulgi.

Algonde ridică din umeri. O ură pe camerista pe care stăpânii lor o aduceau de fiecare dată când veneau să stea la castel. Nici Marthe n-o putea suferi pe ea, de altfel, și nu pierdea nici un prilej să-i amărască viața. De fapt, Marthe își arogase drepturile unei doamne de companie, fără ca doamna Sidonie sau baronul Jacques, care era considerat unul dintre cei mai puternici

seniori din Dauphiné, să aibă ceva împotrivă. Ba, mai mult, orice-ar fi spus sau ar fi făcut camerista ei, doamna Sidonie îi găsea întotdeauna scuze. Cu timpul, Gersende, mama lui Algonde și intendentă casei, se obișnuise cu situația; pe Algonde însă nedreptatea o făcea să sufere. Îi venea s-o strângă de gât pe ticăloasa aceea, pe cât de urâtă, pe atât de rea.

— Ce-ar fi să ne logodim? îi întrerupse Mathieu șirul amar al gândurilor, făcând-o să încremenească.

Ritmul alternativ al jeturilor de lapte care curgeau în găleată conține când degetele lui Algonde rămaseră nemîșcate pe uger. Fata întoarse capul spre Mathieu. Tolănit acum pe o parte, rezemat în cot, cu un pai în colțul gurii și cu privirea jucăușă, băiatul părea încântat că a reușit să-i atragă atenția.

— Să ne logodim? Tu și cu mine... îl ironiză ea cu o strâmbătură sceptică, ascunzându-și emoția.

I se pusese un nod în gât, fiindcă știa că era imposibil.

— De ce nu? Mergem pe cincisprezece ani. Eu sunt o partidă bună, sunt chipeș...

— Și mai cu seamă modest, adăugă ea, apucându-se din nou de muls.

Dacă nu se zorea, Marthe ar fi profitat de întârierea ei ca să-o pedepsească. Algonde nu voia să-i dea această satisfacție. Firește că Jacques de Sassenage avea toată încrederea în intendentă lui și nu-și prea pleca urechea la plângerile lui Marthe în legătură cu Algonde, dar, de fiecare dată când stăpânii erau la castel, adolescenta era cu ochii-n patru. Simțea că doamna Sidonie și camerista ei erau legate printr-un secret.

— Te-ar zgâria pe limbă, nu-i aşa?

Algonde tresări. Mathieu nu se lăsa.

— Ce m-ar zgâria pe limbă? repetă ea.

— Să mărturisești că mă placi, desigur!

— Știi ce mi-ar plăcea? Să te întorci la cuptoarele tale. N-auzi că te strigă taică-tău?

Refuzând să continue această conversație, Algonde consideră că mulsește destul lapte ca să satisfacă dorința lui Marthe de a tampona cu el obrazul doamnei Sidonie. Dădu la o parte scaunelul și acoperi recipientul. Văzând-o gata de plecare, Mathieu scuipă firul de pai din gură, își întinse picioarele lungi și se ridică alene, cu nădragii plini de paie.

— Să știi că, dacă mă tot respingi, s-ar putea să mă îndrăgostesc de alta, o amenință el, scuturându-și turul pantalonilor.

— Mare pagubă!

Tinând cu o mână găleata, Algonde își trase cu celalătă mână cosița lungă de culoarea castanelor pe pieptul care începea să capete rotunjimi îmbietoare. Talia subțire, strânsă de cordonul șorțului, o făcea să pară și mai gingășă. Dar tot farmecul ei stătea în blândețea chipului, pe care buzele fin conturate răspundeau privirii vioaei a ochilor de culoare verde cenușie. Era de departe cea mai frumoasă dintre fetele de pe lângă castel.

Mathieu, care avea o fire veselă și glumeață, nu putea suferi să vadă tristă. Înconjură cu brațele gâtul vacii și-și aținti ochii verzi ca smaraldul în cei placizi ai animalului.

— Ia spune-i și tu, Blanchette...

Comicul situației descreți în sfârșit fruntea lui Algonde. Nu putea rămâne prea mult timp serioasă când drăcușorul acela era în preajma ei. Of, dacă n-ar fi fost așteptată la castel!

— Vă doresc multă fericire, conchise ea, întorcându-le spatele.

Zadarnic însă. Din trei pași, Mathieu ajunse lângă ea, în timp ce Blanchette mugea în urma lui.

— Vezi? Pe ea o apucă disperarea când o părăsesc...

— Nu e disperare, ci consternare.

Văzând că n-avea nici o şansă în ziua aceea, Mathieu renunţă şi trase un şut răzbunător într-o piatră care zăcea în pragul stâlului, expediind-o în depărtare.

Intrără amândoi în curtea interioară a castelului şi trecură pe lângă grajduri, unde grădarul buşona¹ caii care, în ciuda îngrijirilor şi a mânăgâierilor, loveau boxele cu copita, îşi scuturau capetele şi fornăiau.

Mathieu îşi înălţă privirea. Era puţin trecut de amiază. Cerul părea jos şi întunecat. Domnea o zăpuşeală înăbuşitoare. Se anunţa o furtună. Una violentă, fără îndoială. Loviturile repetate ale ciocanului potcovarului pe nicovală stârneau rojuri de scânteie la câtiva paşi de cei doi tineri. Jeannot obişnuia să le arunce câte o glumă când îi vedea împreună. Acum însă, concentrat asupra muncii lui, nici nu-i observă. Nu se ştie dacă pricina era apropierea furtunii sau faptul că doamna Sidonie şi baronul Jacques se aflau la castel, dar, în această primă zi de august a anului de graţie 1483, la Sassenage plutea în aer o tensiune neobişnuită. Mathieu refuză să-i cadă şi el pradă.

– Chiar ai văzut-o pe Mélusine? întrebă el când ajunseră la treptele de la intrarea în donjonul prin care se pătrundeau în castelul de o austерitate neschimbătă de sute de ani.

Construit în vârful colinei Côtes, acesta domina râul Isère la nord, satul şi defileul Furonului la est.

– Doar ştii bine, replică Algonde, coborând vocea.

– Ba nu ştii deloc. Nu eram acolo, sub munte.

– Nu era nimenei acolo în afară de mine, aşa că, o dată pentru totdeauna, Mathieu, nu mă mai săcâi cu povestea asta!

– Cum porunceşti, prinuşescă...

Şi-i făcu o plecăciune adâncă.

¹ A buşona, a freca pielea calului cu şomoiuşage de fân pentru a o curăta de sudore sau murdărie. (n.tr.)

– ...Rămâne pe diseară, adăugă el, înainte de a o lua la goană cât îl ţineau picioarele.

Oscilând între iritare şi tristeţe, Algonde îl privi dispărând după colţul impunătoarei clădiri, ca să se îndrepte spre brutăria aflată lângă zidul interior al curţii, ca şi fierăria, grajdul, capela şi odăile slujitorilor. „În fiecare zi aceeaşi întrebare, în fiecare zi acelaşi răspuns“, îşi zise ea. Altul însă nu-i putea oferi...

Fata intră în donjon prin uşa boltită. În ținut era de mult timp linişte, iar oşteneii de pază jucau zaruri în sala de arme. Cei mai mulţi dintre ei, oameni în vîrstă, îi văzuseră crescând pe cei doi adolescenţi. Baronul Jacques nu considerase necesar să le reînnoiască rândurile, apreciind că erau suficient de mulţi ca să asigure securitatea în împrejurimile castelului. Se baza mai mult pe escorta alcătuită din treizeci de oameni. Şeful lor, Dumas, care-l slujea cu credinţă de zece ani, îi conducea cu pricepere, protejându-şi stăpânii în timpul călătoriilor.

Îndatoritoare şi generoasă din fire, Algonde, ca şi mama ei, era simpatizată de toţi. Le zâmbi prietenos soldaţilor care, la apropierea ei, îşi ridicaseră ochii de la joc. Printre ei se afla şi Dumas. Purta o barbă care-i ajungea până la urechile clăpăuge.

– Cine te munceşte aşa, jupâne Janisse? se miră el, văzându-i găleata din mâna.

– N-ar face el aşa ceva, răspunse fata, încrăştindu-şi născul.

Dacă bucătarul-şef ar fi ştiut ce reşetă îi venise în gând lui Marthe, temperamentul lui coleric ar fi explodat pe loc.

– Păi, cine putea să te trimîtă să mulgi la ora asta şi pe vremea asta... în afară de...

– Marthe... îi sfârşî fraza Algonde, înălţându-şi privirea spre cer.

Dumas scuipă pe dalele de piatră.

– Scorpia...

– Chiar aşa e, scrâşni unul dintre oşteni, să-mi fie cu iertăciune, domniţă Algonde...

– Ar fi de ajuns s-o reguleze cineva şi i s-ar mai îmblânzi firea, dar nu cred că s-ar găsi printre noi vreunul care să se sacrifice, glumi altul, săltându-şi zarurile în palmă înainte de a le arunca.

– Ține-ţi gura în faţa copilei, ii porunci Dumas, înghiotindu-l. Omul rânji:

– Copila a crescut, zău aşa... Dacă nu mă crezi, uită-te la Mathieu! El şi-a dat deja seama.

Apoi azvârli zarurile, făcându-i pe tovarăşii lui să-şi îndrepte atenţia asupra rostogolirii lor. Se opriră dând la iveală un doi. Omul înjură, în râsetele celorlalţi.

– Grăbeşte-te atunci, o îndemnă pe adolescentă şeful gărzilor.

Ea dădu din cap şi-i lăsă să-şi vadă de joc, intrând în clădirea părată, străjuită de patru turnuri legate de donjon printr-un corridor.

Algonde începu să urce scara în spirală care pornea de la subsol, unde se aflau pivniţa şi gheţaria, spre primul nivel, unde era bucătăria peste care domnea jupânul Janisse. Fata trecu apoi de al doilea etaj, unde, în faţa odăii din donjon în care locuiau ea şi mama ei, se afla sala de recepţii. Etajul al treilea era folosit de doamna Sidonie şi de familia ei. Lângă camera domnilor lor erau latrinele cu scaune găurite, care erau golite zilnic, un cotlon rezervat pentru toaletă şi încă unul care adăpostea patul lui Marthe. Alături de dormitorul stăpânitorilor mai era o odaie mare, mobilată şi decorată luxos.

Algonde se opri în faţa acesteia. Bătu la uşă. După cum se aştepta, în prag se ivi Marthe.

Nefiresc de înaltă şi de solidă pentru o femeie, cu degete noduroase înzestrăte cu unghii lungi şi ascuţite, camerista doamnei Sidonie avea o frunte lată şi înaltă, cu o ieşitură deasupra arcadelor proeminente străjuite de sprâncene groase. Cu ochii ei

înfundaţi adânc în orbitele negre, cu nasul coroiat şi subţire, cu pielea aspră şi uscată lipită de chipul osos pe care torţa fixată pe perete proiecta umbre mişcătoare, Marthe părea o făptură ieşită de-a dreptul din iad.

– Ce vrei? lătră ea.

– Am adus lapte, aşa cum ai poruncit, răspunse Algonde, dezgustată de imaginea cameristei, cu toate că-i venea s-o muşte.

Femeia ieşi pe corridor, închise uşa, făcu vreo căţiva paşi şi se postă între Algonde şi scară.

– Măcar e proaspăt? scrâşni ea, smulgându-i recipientul din mâna.

– Tocmai l-am muls, răspunse fata, stăpânindu-se.

„Scorpie!“ gândi ea, în timp ce camerista lua capacul şi-şi apropiă lichidul de nări.

– Îți baţi joc de mine? E stricat! făcu Marthe, azvârlindu-i laptele în obraz.

Algonde scoase un strigăt de uimire şi indignare, în timp ce laptele i se scurgea de pe faţă pe piept.

– Reao! Reao! Știai foarte bine că din cauza furtunii n-o să fie bun, strigă adolescenta, revoltată de atâtă nedreptate.

Se aruncă spre cameristă, vrând s-o lovească, dar aceasta se feri din calea ei cu mai multă sprinteneală decât se aştepta fata, râzând ascuţit.

Algonde văzu golul din faţa ei, însă era prea târziu. Se rostogoli trei trepte, strivindu-şi dureros braţul de colţul zidului.

– N-ai decât să te plângi maică-tii, ii aruncă Marthe, din capul scării. Am mai multă putere asupra lui Sidonie decât o să aveţi voi vreodată...

După care ii întoarse spatele fetei care-şi freca umărul lovit, cu lacrimi de ură strălucindu-i în ochi. Înainte de a intra din nou în camera stăpânei ei, Marthe expedie cu vârful pantofului

găleata cu lapte pe scară. Recipientul căzu la picioarele lui Algonde, odată cu porunca de a face curat.

Apoi ușa se închise. La lumina tortei prinse pe zid, pe care o evitase numai printr-o minune, fată văzu că avea pe mâne că o pată de sânge. O piatră ieșită în afară din zid îi zgâriase pielea. Părul, obrazul și hainele îi miroseau puternic azer.

Umilită, zăbovi câteva minute ca să-și aline amarul. Când vru să coboare în odaia ei să se spele și să se schimbe, auzi sunând la etajul inferior clopoțelul legat de camera baronului. Însemna că Gersende putea să le servească prânzul.

Adolescenta nu voia ca stăpânul, văzând-o în halul acela, să râdă de ea și s-o pedepsească pentru stângăcia ei. Își smulse încălțările din picioare, luă repede găleata, se repezi spre palier, îngenunche și șterse podeaua cu fusta, apoi se grăbi să urce scara care ducea, pe partea camerelor de locuit, spre terasa de pe acoperișul castelului, iar de partea cealaltă, spre etajul donjonului. Îl auzea deja pe baron îndreptându-se spre apartamentul lui. Știind că servitorii se vor perinda pe acolo ca să aducă mâncarea, Algonde consideră că era mai prudent să aștepte.

Trecu pe sub bolta de piatră pe al cărei fronton era sculptată o femeie-șarpe și se sprijini fără teamă de ușa sigilată care orea intrarea în camera blestemată. Era sigură că Mélusine, care sătuse cândva acolo, nu se va supăra pe ea pentru asta!

Scoase un chicotit nervos. Într-un fel, zâna o salvase din nou.

Cu două săptămâni mai înainte, Mathieu venise să-i spună că în iazul de la Cuves du Furon fusese văzut un păstrăv imens. Băiatul abia aștepta să-l prindă. După ce-și terminase treburile, Algonde plecase împreună cu el. Cu același gest repetat încă din copilărie, aruncaseră undițele. Dar adolescentei nu-i trebuise mult timp ca să se dumirească: Mathieu găsise acest pretext ca să-ducă într-un loc mai izolat și să-i vorbească despre dragoste.

Îl iubea și ea. Din toată inima. Nu-și dorea altceva decât să fie soția lui. Dar nu suporta să fie păcălită. Se înfuriase când el îi mărturisise, în cele din urmă, că păstrăvul era, de fapt, o băbușcă, nu cu mult mai mare decât cea agățată de cărlig ca momeală. Fata hotărâse să se întoarcă acasă. Din locul unde se aflau pe malul Furonului avea de mers o jumătate de ceas ca să ajungă la castel. Oamenii evitau să treacă pe acolo. Legenda spunea că Mélusine sălăslua în râu și că era periculos să ai de-a face cu ea.

Supărat că fusese respins, Tânărul își continuase pescuitul. Algonde escaladase taluzul abrupt, în vuietul torrentului care, la capătul unui rezervor natural, dispărea sub peretele stâncos, la baza falezei. O piatră se desprinse sub piciorul ei, făcând-o să se rostogolească până în lac. Neputându-se ridica în picioare, fusese luată de curent în câteva clipe, sub privirile desperate ale lui Mathieu. Algonde se crezuse pierdută. Se sufoca deja, tărătă în adâncurile apei întunecate, când simțise că cineva o prinde de haine. Ajunsese, pe jumătate conștientă, într-o groă subterană, lipită de un trup de femeie, rece și vâscos, care continua, de la talie în jos, cu o coadă de șarpe de mare: Mélusine.

Mathieu nu putea îndura gândul că o pierduse pe Algonde. Se prăbușise, hohotind de plâns, pe mal. După câteva minute nesfârșite, o văzuse ieșind la suprafață, ca și cum cineva ar fi proiectat-o în sus din adânc. Se aruncase în apă și o adusese la țarm, dândăind de frig, dar vie. În clipa următoare, Algonde se ghemuise în brațele lui, mărturisindu-i că fusese salvată de zână, dar că trebuia să păstreze secretul.

Seara, adolescenta îi spuse că mamei ei același lucru. Algonde ar fi vrut să-i împărtășească senzația neplăcută a atingerii aceleia neomenești pe trupul ei, dar, spre deosebire de

Mathieu, Gersende nu-i ceruse și alte amănunte. Intendenta castelului se mulțumise să dea din cap, apoi schimbase subiectul.

Abia a doua zi își amintise Algonde de jurământul pe care i-l făcuse zânei. Din acea clipă, toată viața ei se schimbase.

Cu toate că i se frâangea inima, trebuia să se resemneze: nu-i mai era hărăzită lui Mathieu.

2

Baronul Jacques de Sassenage rămăsese văduv cu cinci ani în urmă. Respectând ultimele dorințe ale soției sale, Jeanne de Commiers, își plasase fiile mai mari ca paji în casa unei verișoare de-a lor și-și încredințase trei dintre fete în grija mănăstirii de la Saint-Just-de-Claix, aflată la câteva leghe de principala sa reședință de la Bâtie, în Royans. N-o păstrase alături de el decât pe mezină care, de la moartea mamei ei, era îngrijită de o doică.

În ciuda celor cincizeci de ani pe care îi avea, Jacques de Sassenage era un bărbat chipeș. Înalt și impunător, cu părul gri-zonant, cu o gură fin conturată, dar la fel de senzuală ca și ochii, cu frunte și pomeți înalți, deși trăsăturile îi erau puțin lăsate, încă mai atrăgea privirile. După câteva luni de la moartea soției lui, Jeanne, Sidonie îi făcuse o vizită la Bâtie. Cu trup armonios și chipul încadrat de zulufi aurii, având ochi de culoarea alunei și buze purpurii de la natură, nepoata lui avea o reputație cam dubioasă. Văduvă a unui mic nobil în vîrstă, răutăios și ruinat, Sidonie avusesese în timpul căsătoriei atâtă iubiți încât se zvonea că toți cei trei copii ai ei erau nelegitimi. Jacques nu-și plecase niciodată urechea la aceste zvonuri. Întâlnind-o, se agătase de dragostea ei de viață. În cele din urmă, Sidonie cedase avansurile lui, fiindcă baronul îi făgăduise că se va căsători cu ea atunci când se va simți pregătit. Totuși, anii trecuseră fără ca el să-și îndeplinească promisiunea. Amintirea lui Jeanne îl obseda.